

בהיכל הזה עומדת ואינה עומדת. יורדת ומפתה, עולה ומשטינה, כמו שנאמר (שם) בביתה לא ישכנו רגליה. פעם בחוץ פעם ברחבות - כשעולה למעלה. ואצל כל פנה תארב - כשנוטלת את הנשמה.

מה פתוב? והחזיקה בו ונשקה לו. אלו אותן נשיות לטמא ולהטעות בני אדם אחריה, משום שפאן הוא מקומם של כל אותן הנשיות הרעות, ומפל הזנוגים הזרים שהם מתוקים לפי שעה, אוי לסופם! כמו שכתוב (שם ה) וחקל משמן חפה.

וכתוב, ואחריתה מרה כלענה. מה זה מרה כלענה? אלא כשאדם מתפתה אחריה בעולם הזה ומגיע זמנו להסתלק מהעולם הזה, היא עומדת על האדם ומתלבשת לפניו בגלימה של גוף של אש וחרב שנונה בידה, ושלש טפות בה.

ופרשוה, ובה טפה אחת מאותן טפות שהיא מרה, ובשעה שמטילה אותה לפיו של אדם, היא נכנסת למעיו, ואז הנשמה מתבלבלת, ואותה טפה משוטטת והולכת בתוך הגוף ועוקרת את הנשמה ממקומה, ולא משאירה לנשמה מקום לשבת, והיא מרה כלענה, וטועם אותה האדם במרירות תמורת אותה מתיקות שטעמו בה בעולם הזה כשנמשכו אחריה. אחר כך זרקת טפה אחרת, והנשמה יוצאת ומת האדם. ואחר כך זרקת טפה אחרת, ופניו מוריקות, ומסריח. משום שהנשמה קדושה, וכששולט עליה הצד האחר הזה, עוקרת מלפניו, ולא מתישבים ביחד. משום כך, כמו שנדבק באותן נשיות רעות בעולם הזה, אף כך

בהאי היכלא קיימא ולא קיימא. נחתא ומפתא, סלקא ואסטיאת. כמה דאתא

אמר (משלי ז) בביתה לא ישכנו רגליה. פעם בחוץ פעם ברחובות, כד סלקא לעילא. (משלי ז) ואצל כל פנה תארוב. כד נטיל נשמתא.

מה פתיב, (משלי ז) והחזיקה בו ונשקה לו. אליו אינון נשיקין, לסאבא, ולאטעאה בני נשא אבתרה. בגין דהכא, איהו אתר דכל אינון נשיקין בישין, ומפל זנוגים נוכראין, דאינון מתיקין לפום שעתא. ווי לסופיהו, כמה דכתיב (משלי ה) וחקל משמן חפה.

וכתיב ואחריתה מרה כלענה. מאי מרה כלענה. אלא, כד בר נש אתפתא אבתרה בהאי עלמא, ומטא זמניה לאסתלקא מהאי עלמא, איהי קיימא עליה דבר נש, ואתגלימת קמיה בגלימא דגופא דאשא וחרבא שיננא בידה, ותלת טיפין בה.

ואוקמוה, ובה טפה חדא, מאינון טיפין דאיהי מרירא, ובשעתא דאטיל לה לפומיה דבר נש, עאל במעוי. וכדין נשמתא אתבלבלא, וההיא טיפה שטיא ואזלת בגו גופא, ואעקרת לה לנשמתא מאתרה, ולא שביק לה לנשמתא אתר למיתב, ואיהי מרה כלענה, ואטעים לה בר נש במרירו, חלף ההוא מתיקא, דטעמו בה בהאי עלמא, כד אתמשכו בתרה, לבתר אשדי טפה אחרא, ונשמתא נפקאת, ומית בר נש. ולבתר אשדי טיפה אחרא, וירוקין אנפוי, ואבאיש. בגין דנשמתא היא קדישא, וכד שלטא עליה דא סטרא אחרא מסאבא, עקרת מקמיה, ולא אתישבא כחדא.

בגין כך, כמה דאתדבק באינון נשיקין בישין בהאי עלמא, אוף הכי נמי בהאי שעתא.

גם בשעה הזו. שאם אדם נמשך
אחריה בעולם הזה ועוזב את
הצד הקדוש, אז הנשמה אינה
חוזרת לאותו מקום קדוש. וכמו
שנמשך אחריה בעולם הזה, כך
גם שולטת על נשמתו, ואז
הנשמה יוצאת כמו בחבלים,
ופרשוה. וכל זה משום שאותן
נשקות שנושקות אותה בעולם
הזה, שהן מתוקות, ואחר כך
מרירות בשעה הזו. ועל כן,
והחזיקה בו ונשקה לו, בעולם
הזה, כמו שבארנו.

העזה פניה ותאמר לו. משום
שפיהכל הזה עומדים כל
הקטגורים, וכל השליחים הרעים
שנמצאים אצל האדם וגורמים לו
שיתפקן בתקונו ויסלסל בשערו
ויתרחץ ויתפקן כדי שישתכלו בו.
כאן עומדת רוח אחת שנקראת
סקטופ"ה, וזהו הממנה על כל
תקון וסלסול של בני אדם.

לפנים היה הכל הזה עומד ממנה
אחר, שהממנה האחר הזה
מעורר את האדם אחר כך
לעוררם, שהרי הוא מתקין גופו
ומסלסל בשערו, שיטל בידו
מראה אחת להסתפל בה,
ומחזיקה בידו ומסתפל בה,
ורואה את דמותו באותו מראה.
ובזה מעורר את אותה הרוח לכח
אחר, שנקרא עסירט"א, ומכאן
יוצאים כל אותם שמראים
לאנשים כזבים בחלומותיהם,
וכל אותם שמראים דברים ולא
מתקמים בהם, אלא לבלבל
אותם.

ואחר כך, כשאותם אנשים
נמשכים באותו מראה שנקרא
מראה, אז פלם בגסות הרוח
שלהם, והרוח הזו שנקראת
עסירט"א, היא מעוררת לרוח
אחת הממנה שהיא פחת ידיה,
ונכנסת לנזק שלמטה של כל

דאי בר נש אתמשך אבתרה בהאי עלמא,
ושבק סטרא קדישא, כדין נשמתא לא
אהדרת לההוא אתר קדישא. וכמה דאתמשך
אבתרה בהאי עלמא, הכי נמי שלטא על
נשמתיה, וכדין נשמתיה נפקת בפטורי,
ואוקמוה. וכל דא, בגין אינון נשיקין דנשקא
ליה בהאי עלמא, דאינון מתיקין. ולבתר,
מירין ליה בהאי שעתא. ועל דא, והחזיקה
בו ונשקה לו, בהאי עלמא, כמה דאוקימנא.
העזה פניה ותאמר לו, (משלי ו)
בגין דבהאי היכלא קיימין כל קטיגורין, וכל
שליחאן בישין דמשפכחי לגבי דבר נש,
ועבדי ליה דיתקן בתקונו, ויסלסל בשעריה,
ויתסחי, ויתפקן בגין דיסתכלון ביה. הכא
קיימא רוחא חדא, דאקרי סקטופ"ה. ודא
הוא ממנא על כל תקונו וסלסולא דבני נשא.
לגו דהאי היכלא, קיימא חד ממנא אחרא,
דהאי ממנא אחרא, איהו אתער ליה לפר
נש לבתר, לאתערא לון, דהא איהו מתקן
גרמיה, ומסלסל בשעריה, דיטול בידיה חד
מראה לאסתפל בה, ושוי ליה בידיה,
ואסתפל ביה, וחקי דיוקניה בההוא חיזו.
ובהאי אתער לההוא רוחא חילא אחרא.
דאקרי עסירט"א, ומהכא נפקי, כל אינון
דאחזיו כדיבין לבני נשא בחלמיהו. וכל
אינון דאחזין מלין ולא מתקיימי בהו, אלא
לערבבא לון. (דף רס"ו ע"ב).

ולבתר, כד אינון בני נשא אתמשכאן בההוא
חיזו, דאקרי מראה. כדין פלהו
בגסותא דרוחא דילהון, והאי רוחא דאקרי
עסירט"א, איהו אתער לחד רוחא ממנא
דאיהו תחות ידיה, ועאל בנוקבא דלתתא דכל
נוקבין, וסליק מתמן חד רוחא אחרא, דאיהו

הנִקְבִים, וּמַעֲלָה מִשֵּׁם רוּחַ אַחַת
אַחֲרַת שְׁמִמְנָה עִם אוֹתָהּ רוּחַ
שְׁנֵי אֲחֵרֵי אֲסַכְרֵי, כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ.
זוֹהֵי לִילֵי"ת, אִם הַשְּׂדִים.

וּכְשֵׁאוֹתוֹ אָדָם מַעֲוֹרֵר אֶת הַרוּחַ
הָאֲחֵרֵי שְׁנֵי אֲחֵרֵי עֲסִירֵי"א, אֲזִי
מִתְחַבֵּר עִם אוֹתוֹ אָדָם, וְנִקְשָׁר
עִמָּה תָּמִיד. וְאֵז בְּכָל רֹאשׁ חֹדֶשׁ
וְחֹדֶשׁ מִתְעוֹרֵר אוֹתָהּ הַרוּחַ שֶׁל
מִרְאָה רַע עִם לִילֵי"ת, וְלִפְעָמִים
נִזְדַּק מֵהֶם אוֹתוֹ אָדָם וְיִפֹּל לְאָרֶץ
וְלֹא יוּכַל לָקוּם, אוֹ שְׂיָמוּת. וְכָל
זֶה גֹרֵם אוֹתוֹ מִרְאָה הַמִּרְאָה
שֶׁהוּא מִסְתַּכֵּל בָּהּ. שְׁכָמוֹ שְׁמִרְאָה
גְּסוּת שֶׁל רוּחַ בְּלָבוֹ, כִּי גַם מִרְבֵּה
רוּחַ רָעָה אֵלָיו. וְלִכְּן הַכֵּל עוֹמֵד
בְּאוֹתָהּ הַתְּעוֹרָרוֹת שֶׁלְמִטָּה.

זְבַחֵי שְׁלָמִים עָלַי (משלי ז). בֹּא
וּרְאֵה, שְׁלָמִים לֹא בָאִים עַל חוֹב,
וְלֹא עַל חֲטָאת, אֲלֵא עַל שְׁלוֹם.
מֵה זֶה שְׁלָמִים? אֲלֵא שְׁלָמִים
מִשְׁנֵי צַדִּיקִים, שֶׁלֹּא נִמְצָא מִקְטָרֵג
עָלָיו. לֹא לְמַעַלָּה וְלֹא לְמִטָּה. מִי
הוּא הַמִּקְטָרֵג? אֲלֵא אוֹתוֹ צַדִּיק
הַשְּׂמֵאל שֶׁל יֵצֵר הָרַע, שֶׁיִּמְצָא
בְּשֵׁלוֹם שֶׁל הַיָּמִין. וְעַל כֵּן, זְבַחֵי
שְׁלָמִים עָלַי. (עלֵי דוֹקָא, אוֹתָם זְבַחֵי שְׁלָמִים
עָלַי הֵם, כְּדִי שֶׁלֹּא יִמְצָא מִקְטָרֵג עַל הָעוֹלָם).

דְּבַר אַחַר זְבַחֵי שְׁלָמִים עָלַי - הַרְי
אֲנִי בְּשֵׁלוֹהָ לְגַבִּיךָ, לְהִרְאוֹת לְךָ
שְׁלוֹם. וּמִשׁוֹם כֶּךָ, הַיּוֹם שְׁלָמֵתִי
נִדְרִי, לְפַתּוֹת אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם
תָּמִיד. עַל כֵּן יִצְאֵתִי לְקִרְאוֹתֶךָ וְגו'
שֶׁיִּדְעָתִי שְׂאֵתָה חֶסֶד לִבִּי, חֶסֶד
טוֹבָה. לְשַׁחַר פְּנִיךָ, לְהִתְחַבֵּר
עִמָּךְ בְּכָל הַרְעוֹת שֶׁל הָעוֹלָם.
וְנֹאֵה לְךָ לְהִנּוֹת וְלִטְעוֹת אַחַת
הַתְּשׁוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה.
וּמִדְּרַגְתּוֹ אוֹתוֹ מְדַבֵּר לְדַבֵּר,
וּמִרְעָה לְרְעָה. וְחִזְרֵתִי בֵּין
הַטְּפִשִׁים וְשַׁחֲרָתִי פְּנִיךָ,
וְאִמְצָאֲךָ, וּכְבֹר מִצְּאֵתִי אוֹתְךָ כְּדִי
לְהִדְבֹק בְּךָ.

לְכֹה נְרוּהָ דוֹדִים עַד הַבֶּקֶר. זֶהוּ

מִמְנָא עִם הַהוּא רוּחָא דְאֲקָרִי אֲסַכְרֵי
כְּדַקְאֲמָרְן. וְדָא אִיהוּ לִילֵית אִימָא דְשְׂדִין.

וְכֵד הַהוּא בְּרַ נֶשׁ אֲתַעֲרַ לְהֵאִי רוּחָא אַחֲרָא
דְאֲקָרִי עֲסִירֵי"א, כְּדִין אֲתַחֲבֵר עִמָּיהָ
דְהַהוּא בְּרַ נֶשׁ, וְאֲתַקְשֵׁר עִמָּיהָ תְּדִיר. וְכְדִין
בְּכָל רִישׁ יִרְחָא וְיִרְחָא, אֲתַעֲרַ הַהוּא רוּחָא,
דְחִיזוּ בִישָׂא בְּהִדָּה דְלִילֵית, וְלִזְמַנִּין דְאֲתַזְנֹק
מִנִּייהוּ הַהוּא בְּרַ נֶשׁ, וְיִפּוּל לְאָרְעָא, וְלֹא יְכִיל
לְמִיקָם, אוֹ יָמוּת. וְכָל דָּא גְרִים, הַהוּא חִיזוּ
דְמִרְאָה, דְאִיהוּ מִסְתַּכֵּל בִּיהָ. דְהָא כְּמָה
דְאֲחִזִּי גְסוּתָא דְרוּחָא בְּלִבִּיהָ, הַכִּי נְמִי אֲסַגִּי
רוּחָא בִישָׂא לְגַבִּיהָ. וְעַל דָּא כְּלָא קִיִּימָא
בְּהַהוּא אֲתַעֲרוּ דְלִתְתָא.

זְבַחֵי שְׁלָמִים עָלַי. (משלי ז) תָּא חֲזִי, שְׁלָמִים לֹא
אֲתִיִּין עַל חוֹבָה, וְלֹא עַל חֲטָאת, אֲלֵא
עַל שְׁלוֹם. מָאִי שְׁלָמִים. אֲלֵא שְׁלָמִים מִתְרִין
סְטְרִין, דְלֹא אֲשַׁתְּכַח מִקְטָרֵגָא עָלֵיהָ, לֹא
לְעִילָא, וְלֹא לְתַתָּא. מָאֵן אִיהוּ מִקְטָרֵגָא. אֲלֵא
הַהוּא סְטְרָא דְשְׂמָאֲלָא דְיֵצֵר הָרַע, דְיִשְׁתְּכַח
בְּשְׁלָמָא דִימִינָא. וְעַל דָּא, זְבַחֵי שְׁלָמִים עָלַי.

(ר"א עָלַי דְּוִיָּקָא, הַהוּא זְבַחֵי שְׁלָמִים עָלַי אִיהוּ כְּדִין דְלֹא אֲשַׁתְּכַח מִקְטָרֵגָא עַל
עִלְמָא).

דְּבַר אַחַר זְבַחֵי שְׁלָמִים עָלַי. הָא אֲנָא בְּשֵׁלוֹהָ
לְגַבִּיךָ, לְאֲחִזָּא לְךָ שְׁלוֹם. וּכְגִין כֶּךָ,
הַיּוֹם שְׁלָמֵתִי נִדְרִי, לְאֲפַתָּא בְּנֵי עִלְמָא תְּדִיר.
עַל כֵּן יִצְאֵתִי לְקִרְאוֹתֶךָ וְגו', דְיִדְעֵנָא דְאֲנִתְ
חֶסֶד לְבָא, חֶסֶד טוֹבָה. לְשַׁחַר פְּנִיךָ,
לְאֲתַחֲבֵרָא בְּהִדָּךְ בְּכָל בִישׁוּן דְעִלְמָא. וְיֵאוֹת
לְךָ לְאֲהַנָּא, וְלִמְטַעֵי בְּתַר תִּיאוּבְתִין דְהֵאִי
עִלְמָא. וְדַחֵי לִיהָ מִמְלָה לְמִלָּה, וּמִבִּישׁ לְבִישׁ.
אֲהַדְרִנָּא בְּאִינוּן טַפְשָׁאִין, וְשַׁחֲרִנָּא פְּנִיךָ,
וְאִמְצָאֲךָ, כְּבֹר אֲשַׁכְּחָנָא לְךָ לְאֲתַדְבֵּקָא בְּךָ.
לְכֹה נְרוּהָ דוֹדִים עַד הַבֶּקֶר, הָדָא הוּא דְכְּתִיב,

(איוב כד) וְעֵינַי נוֹאֲף שְׁמֵרָה נִשְׁף. דְּהָא כְּדִין אִיהוּ זְמַנָּא לְשִׁלְטָאָה. לְכָה נְרוּה דוּדִים, נְהַף בְּחָדָא, הָא אָנָּא עֲמֹף, דְּהָא עַד כְּעַן אַתְּ רַבִּיא אַנְתָּ בְּחִילָךְ, אִי הִשְׁתָּא לָא תַתְּעַנַּג גְּרַמְךָ, אִימְתִי, כַּד תְּהֵא סִיב, הִשְׁתָּא הוּא זְמַנָּא. מְאִי טַעְמָא. כִּי אִין הָאִישׁ בְּבֵיתוֹ, דָּא יֵצֵר טוֹב, דְּלֹא שְׂרִיא הֶכָּא בְּגוּוֹף, וְלֹאוּ אִיהוּ זְמַנָּא, הֲלֵךְ בְּדֶרֶךְ מִרְחוֹק, דְּלֹא שְׂרִיא בְּבֵר נֶשׁ, אֲלֵא בְּדֶרֶךְ מִרְחוֹק, כַּד אִיהוּ מִתְּלִיסֵר שְׁנִין וְלַהֲלָאָה. וְלֹאוּ בְּכָל בֵּר נֶשׁ, וְאָנָּא קָאִים עֲמֹף מִיּוֹמָא דְּאִתְּלִידַת, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (בראשית ד) לְפַתַּח חֲטָאת רֹבֵץ. וְהִשְׁתָּא דְּאַנְתָּ רִוּוּק, הִשְׁתָּא זְמַנָּא לָךְ לְאַתְּעַנְגָּא גְּרַמְךָ.

צְרוּר הַפֶּסֶף לְקַח בִּידוֹ, (משלי ז) לְסַלְקָא לְעִילָא, וְלֹאֲתַעֲכָבָא תַמָּן (ס"א וְלֹאֲתַעֲנָנָא). לְיוֹם הַפֶּסָא יְבוּא בֵיתוֹ, אִימַת יְבֵא לְקַבְּלִיהָ, לְיוֹם הַפֶּסָא דְּאִיהוּ יוֹמָא דְּדִינָא, לְאַשְׁגַּחָא בְּדִינָא, דְּכַתִּיב (תהלים פא) בְּפֶסֶה לְיוֹם חַגְנוֹ. בְּזְמַנָּא דְּאַצְטְרִיף בֵּר נֶשׁ לְאַתְּעַנְגָּא בְּעֵלְמָא, וְלֹאֲתַהֲנִי בֵיהּ, אֲתַרְחַקָא מִנִּיהּ. וּבְזְמַנָּא דְּשְׂרִיא דִינָא בְּעֵלְמָא, כְּדִין אַתִּי לְגַבִּייהּ לְמַעַבְד עֲמִייהּ דִינָא, וְעַל דָּא הִטְתּוּ בְּרַב לְקַחָהּ וְגו'. עַד יִפְלַח חֵץ כְּבִדּוֹ. זָכְאִין אִינּוּן צְדִיקֵינָא, דִּידְעִין אַרְחִין קְדִישִׁין, לְמַהֲף בְּהוּ, וְלֹא יִסְטוּן לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא, זָכְאִין אִינּוּן בְּעֵלְמָא דִין, וּבְעֵלְמָא דְּאַתִּי.

הַיִּבְרָא שְׂבִיעָאָה. הָדָא הוּא הַיִּבְרָא דְּשְׁמַרִי דְּחַמְרָא, לְאַתְרוּוָּאָה בֵיהּ. כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (בראשית ט) וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל. סְחִיטָא דְּכָל אִינּוּן עֲנַבִּין, כְּלָהוּ עֲנַבִּין בִּישִׁין, הֶכָּא אִיהוּ סְחִיטָא דְּלַהוּן. וְדָא אִיהוּ (תהלים עה) יַיִן חָמַר. שְׁמָרִים דְּחָמַר דְּלִית מָאן דְּשִׁתִּי מִנִּיהּ, דְּלֹא גָרִים מוֹתָא לְגַרְמִייהּ. מִיִּינָא דָּא, אֲטַעֲיַמַת חוּהּ לְבַעֲלָהּ, וְעֹאֲלַת לִיּהּ בְּהַיִּבְרָא

שְׁפָתוֹב (איוב כד) וְעֵינַי נוֹאֲף שְׁמֵרָה נִשְׁף. שְׁהֲרִי אֲזֵ הוּא הַזְּמַן לְשִׁלְטָא. לְכָה נְרוּה דוּדִים, נְלַף כְּאַחַד, הַרְיִנִי עֲמֹף. שְׁהֲרִי עַד עַכְשָׁו אַתְּ עֲלָם אַתְּ בְּכַחְךָ, אִם לֹא תַעֲנַג אַתְּ עֲצָמְךָ עַכְשָׁו, אֲזֵ מְתִי? כְּשִׁתְּהִיָּה זְמַן?! עַכְשָׁו זֶה הַזְּמַן! מָה הַטַּעַם? כִּי אִין הָאִישׁ בְּבֵיתוֹ. זֶה יֵצֵר הַטוֹב, שְׁלֹא שׁוֹרָה כְּאִין בְּתוֹכָךְ, וְאִינוּן הַזְּמַן. הֲלֵךְ בְּדֶרֶךְ מִרְחוֹק - שְׁלֹא שְׂרִיא בְּאָדָם אֲלֵא בְּדֶרֶךְ מִרְחוֹק, כְּשִׁהוּא מְשַׁלֵּשׁ עֲשָׂרָה שָׁנִים וְמַעְלָה, וְלֹא בְּכָל אָדָם, וְאִנִּי עוֹמֵד עִמָּךְ מִיּוֹם שְׁנוּלְדַתְּ, זֶהוּ שְׁפָתוֹב (בראשית ד) לְפַתַּח חֲטָאת רֹבֵץ. וְעַכְשָׁו שְׁאַתְּהּ רִוּוּק, עַכְשָׁו הַזְּמַן לְעַנְג אַתְּ עֲצָמְךָ. צְרוּר הַפֶּסֶף לְקַח בִּידוֹ (משלי ז), לְעֵלוֹת לְמַעְלָה וְלַהֲתַעֲכָב שָׁם (וְלַהֲתַעֲנַג). לְיוֹם הַפֶּסָא יְבוּא בֵיתוֹ. מְתִי יְבֵא כְּנַגְדּוֹ? לְיוֹם הַפֶּסָא, שְׁהוּא יוֹם הַדִּין לְהַשְׁגִּיחַ בְּדִין, שְׁפָתוֹב (תהלים פא) בְּפֶסֶה לְיוֹם חַגְנוֹ. בְּזְמַן שְׁצַרְרִיף אָדָם לְהַתְּעַנְג בְּעוֹלָם וְלַהֲנוּת בּוֹ - מִתְּרַחַק מִמֶּנּוּ. וּבְזְמַן שְׁשׁוֹרָה הַדִּין בְּעוֹלָם, אֲזִי בֵּא אֲלִיו לְעֲשׂוֹת עֲמוֹ דִין. וְעַל כֵּן, הִטְתּוּ בְּרַב לְקַחָהּ וְגו'. עַד יִפְלַח חֵץ כְּבִדּוֹ. אֲשֶׁרִיִּהֶם הַצְּדִיקִים שְׁיִוְדְעִים דְּרַכִּים קְדוּשִׁים לְלַכַּת בְּהֶם, וְלֹא יִסְטוּן יַמִּין וּשְׂמָאל. אֲשֶׁרִיִּהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַיִּבְרָא הַשְּׂבִיעִי. זֶהוּ הַיִּבְרָא שְׁמַרִי הַיַּיִן לְרוּוֹת בּוֹ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (בראשית ט) וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל. וַיִּתְגַּל. סְחִיטַת כָּל אוֹתָם הָעֲנַבִּים, כְּלָם עֲנַבִּים רְעִים. כְּאִין הִיא הַסְּחִיטָה שְׁלָהֶם, וְזֶהוּ (תהלים עה) יַיִן חָמַר. שְׁמָרִים שְׁלַ יַיִן שְׁאִין מִי שְׁשׁוֹתָה מִמֶּנּוּ, שְׁלֹא גוֹרֵם מוֹת לְעֲצָמוֹ. מִן הַיַּיִן הַזֶּה הִטְעִימָה חוּהּ אַתְּ בְּעֵלָהּ וְהַכְּנִיסָה אוֹתוֹ לְהַיִּבְרָא הַזֶּה. שְׁשִׁינּוּ, סְחִיטָה